

HNĚDÁ POHÁDKA

Jak medvěd Bručoun hledal nevěstu

Medvěd hnědý, jménem Bručoun, toužil po ledovém světě, po medvědí ženě a po věrném psím spřežení. Dlouho plánoval cestu na sever, dlouho přemýšlel, kudy se vydá a co si vezme na cestu.

Sbalil si do ranečku vydatnou svačinu a šel. Přestože neměl mapu, věděl, kudy vede cesta. Touha po nalezení medvědice mu dodávala sílu a ukazovala směr. Doufal, že jde správně. Byla stále větší zima a sních začal pokrývat zemi.

Konečně došel k holé bílé planině bez stromů, na jejímž konci spatřil oceán. Tušil, že je na místě.

Zaslechl jemné bručení. Otočil se a spatřil bílou medvědice, jak si jej zvědavě prohlíží.

Avšak ta se jen uculila a dala se na útěk. Bručoun vykřikl:

„Počkej, chci se s tebou seznámit.“

Medvědice zaváhala, zpomalila a pozorně si hnědého medvěda prohlížela. Nelíbilo se jí.

Bručoun ji doběhl a vyhrkl:

„Chci se s tebou oženit,
pruhované děti mít.“

Medvědice rázně odpověděla:

„Ale já vás nemám ráda
ani jako kamaráda.“

Kdo kdy viděl na sněhu
hnědosrstou příšeru?“

„Příšeru?“ Bručoun byl uražen slovy medvědice. Však ona taky nebyla největší krasavici. Černý čenich svítil do dálky, bílou srst měla urovanou a zuby ušpiněné od rybí krve.

Bručoun si sedl na sních a dojídal zbytek svačiny, žaludy a bukvice, když v tu chvíli uslyšel volání o pomoc:

„Auuuu, chytí mě, pomoc, je tu někdo?“

Bručoun dělal, že medvědice neslyší.

„To tak. Nejdříve mě uráží a teď předstírá, že je v nebezpečí,“ a schválně se k vodě neotočil.

Vtom na něj vystříkla voda z přílivové vlny.

„Mám toho dost. Už takhle je mi zima, nepotřebuji mít ještě mokré kožich,“ chrčel našťavaně.

Zvedl se, podíval se k vodě a zkoprněl úlekem.

Spatřil lední medvědice, jak se bránila mrožovi, který jí chtěl rozpárat břicho svými kly. Medvědice se nemohla vykrábat na břeh, byla již zraněná na pravé tlapce.

Bručoun neváhal, přiskočil ke břehu. Natáhl svou silnou tlapu. Avšak medvědice mu vyklouzla a sjela zpět pod vodu. Bručoun nebyl dobrý plavec. Na vteřinku se zdráhal ponořit se do studených vln.

„Musím!“ zahřměl. Tím si dodal odvahy a skočil do vody. Plaval ke dnu, kde tušil, že by medvědice mohla být. Jenomže ani mrož se nevzdával, zaútočil i na Bručouna.

Naštěstí mrož netušil, jakou má Bručoun sílu, když je rozzlobený. Stačil jediný úder a mrož se poroucel daleko do oceánu.

Bručoun poté zaslechl tiché volání:

„Tady...“

Uviděl medvědice, jak je spodním proudem vláčena od břehu.

Udělal několik ostrých temp a medvědice zachytil svou pravou přední tlapou. Táhl ji ke břehu.

Když se společně vykrábali na planinu, došlo jim oběma, na jak tenkém vlásku visely jejich životy.

„Děkuji, můj zachránče,“ hlesla medvědice a usnula vyčerpáním.

Bručoun se usmál a odtáhl medvědice do bezpečí, vytvořil zábrany ze sněhu, aby na ni nefoukalo.

„Mám hlad,“ zašeptala bílá kráška ještě z polospánku.

Bručoun se o ni celé týdny staral, naučil se chytat ryby, zahříval ji svým tělem a vypravěl jí o místě, kde se narodil. Šeptal jí do ouška „má Médínko“. Tak ji pojmenoval. Trápil ho vítr, na který nebyl v lesích zvyklý.

Jednou, když se vracel z rybolovu, prozpěvoval si:

„Tralalala, tralalala, rybička se chytila, brum.“

Když dorazil k místu, kde s Médínkou lehávali, našel brloh prázdný. Medvědice tu nebyla.